

DE
POENA PARRICIDII

506

SECUNDUM LEGES GERMANICAS

1783, 7

ET GALlicas

CONSENTIENTE JCTORUM ORDINE,

PRO LICENTIA

14

GRADUM DOCTORIS

RITE CONSEQUENDI

A. D. XX. MAJI A. R. S. MDCCLXXXIII.

DISSERET

JOANNES WEILER

ARGENTORATENSIS.

H. L. Q. C.

ARGENTORATI

Ex Officina JOH. HENR. HEITZII, Universitatis Typogr.

ILLUSTRI
LIBERALITATIS OTTONIANÆ
DISPENSATORUM
COLLEGIO
VIRIS

DE RE PUBLICA SACRA LITERARIA
IMMORTALITER MERITIS
IN GRATISSIMI ANIMI TESTIMONIUM
HASCE PAGELLAS

D. D. D.

AUCTOR.

*E*xhibeo tibi, Benevole Lector, observationes De Poena Parricidii secundum Leges Germanicas & Gallicas, in Dissertatione praeliminari a) promissas. Da veniam festinanti calamo. Iter enim quod instat, non permittit, ut primas lineas, quas praeceuntibus CARPZOVIO b), JO. SAMUELE FRIDER. DE

a) Quam Praeside Venerando Praeceptore meo JO. DAN. REISSEISSEN d. 7 hujus mensis publice defendi.

b) *Practica nova Imperialis*

rerum criminal. quae observationibus JO. SAM. FRIDERIC. DE BOEHMER aucta prodiiit Erf. ad Moenum 1758.

BOEHMER c), KRESSIO d), FROELICHIO e),
ex Germanis; FERRIERIO f), DENISARTIO g),
BRILLONIO h) & VOUGLANS i) ex Gallis
Ducere coepi, magis poliam ac ultimae limae
subjiciam. Vale faveque.

c) Medit. in Constit. Crimi-
nal. Carol. Halae Magd. 1770.

d) Comment. in Constit. Cri-
minal. Caroli V. Imp. Hanno-
verae 1760.

e) Frölich's von Frölich's-
burg Comment. in Kayser Carl
V. peinliche Halsgerichts-Ord-
nung Trf. II. Ep. 1759.

f) Dict. de Droit & de Pra-
tique voce Parricide.

g) Collection de Decisions nou-
velles de Jurisprudence voce
Parricide.

h) Dictionn. des Arrêts voc.
Parricide.

i) Traité des crimes & de
leurs peines Tit. IV. chap. 4.
sq. Loix criminelles de France
dans leur ordre naturel Paris
1780 fol.

§. I.

Germanicae leges, quas de poenis parricidii scriptas habemus, ac praxis criminalis, non unam eandemque in caedem cognatorum & affinium absque crimine gradus statuunt; sed gravius puniendum jubent patris, matris, infantis, fratris, sororis, uxoris, aliorumque cognatorum & affinium, quam reliquorum occisores. Differt quoque poena patratæ & plene probati parricidii ab ea, quæ in idem delictum, quod absque proposito fuit commissum aut in quo de corpore delicti certo non constat, aut quod in conatu saltem perstitit, scripta. Ut itaque ordine procedam, de singulis separatim acturus sum.

§. II.

Si verba CONSTITUTIONIS CRIMINALIS CAROLINÆ quæ in criminalibus per Germaniam, et in patria quoque urbe multum valet, inspiciamus; distinctiones modo citatæ non adeo rite expositæ sunt, ut nullum plane dubium supersit, quænam poena in singulorum graduum cognatorum caedem distanda sit; imo in ipsam patris caedem, quæ proprie parricidii nomine insignitur, poenam peculiari commate scriptam haud invenimus. Supplenda, quæ defunt, ex ratione legis & ex usitata per Germaniam praxi. Duo saltem in NEMESI CAROLINA extant passus, qui de caede conjunctorum præcipiant. Alter de infanticidio a matre commissio loqui-

tur; alter occasione poenae in homicidas pronuncianda
in parricidis poenam exasperandam esse jubet. Sed in
utroque legislator sibi ipse non constare videtur & arbi-
trio judicis poenam feligendam relinquit.

En prioris loci verba a): Item welches Weib ire
Kind, das Leben unnd Glidmaß empfangen hett, heymli-
cher boshaftiger williger weis ertödtet, die werden ge-
wonlich lebendig begraben unnd gepfelt, Aber darinnen
Verzweiflung zu verhütten, mögen dieselben Uebel-
thätterinn inn welchem Gericht die Bequemlichkeit des
Wassers darzu vorhanden ist, erdrencet werden. Wo
aber solche Uebel oft geschehe, wollen wir die gemelten
Gewonheit des Vergrabens unnd Pfehls unnd mer
Forcht willen, solcher boshaftigen Weiber auch zulassen,
oder aber das vor dem ertrenken die Uebelthätterinn mit
glühenden Zangen gerissen werde, alles nach radt der
Rechtverständigen. Concordat cum NEMESI CAROLI-
NA ORDINATIO CRIMINALIS BAMBERGENSIS b), quae iis-
dem verbis eadem circa infanticidium puniendum statuit.

Alter passus in C. C. C. obvius doctrinam, de qua
tracto, concernens, sequentibus verbis concipitur c) &
iterum de verbo ad verbum cum BAMBERGENSI ORDINA-
TIONE d) convenit: Man mag inn fürgesetztem Mordt,
so der an hohen trefflichen Personen, des Thetters en-
gen Herrn, zwischen Eheleuten oder nahend gesippen

a) Art. CXXXI.

b) Art. CLVI.

c) Art. CXXXVII.

d) Art. CLXII.

Freunden geschicht durch etlich Leibstraff als mit Zangen reissen oder Aufschlenffung vor der entlichen Tödtung umb grösser Furcht willen die Straff meren.

S. III.

Apparet ex modo allegatis, per Germaniam parricidii ream haberi matrem, quae infantem suum neci dat. Sed abest poena cullei, quam Germanica praxis plane ignoravit, uti me quidem iudice, recte monet DE BOEHMER e); verba enim, quae in GLOSSATORE SPECULI SAXONICI f) occurrunt, somnia potius auctoris demonstrant, quam adoptatam ex jure Romano cullei poenam probant; & ex eo sua hausit SPECULATOR SUEVUS g). Probant nostram sententiam Caroli V. verba, qui de culleo filet & poenam priscis Germanis usitatam asserit vividefossionem, vel stipitis per medium hominem adactionem. Nec absque ratione illud dici ex testimoniis, quae passim occurrunt in Legibus Germanicis priscorum temporum, probatur. Mitto septentrionalium provinciarum exempla, e quibus KRESSIUS h) quaedam collegit; unicum hic afferre lubet, majorum nempe vicina Argentorati loca inhabitantium usum, quem ex literis WENCKERI nostratis ad se scriptis docet idem KRESSIUS i) haec habens: *Scriptis quoque ad me celeberrimus WENCKER, daß das lebendig begraben in*

e) Observat. ad CARPZOVII Part. I. qu. 8. obs. I.

f) Ad art. XIV.

g) Cap. CCXXXI.

h) Comment. in C. C. C. ad art. CXXXI. p. 419 sq.

i) l. c.

Dem XIV. Seculo noch, selbiger Gegend, nehmlich bey
Straßburg, und zwar unter andern in einer nahmhaf-
ten Stadt, in Brauch noch öfters gewesen. Horridum
vividefossionis ex Imperatoris Maximiliani I. Rescripto
statutum exemplum in puellam 13 annos vix natam,
quae dominum, cujus famula erat, communi cum aliis
famulis crimine interfecerat, ipsis Chronici Augustensis
verbis refert modo citatus Auctor k). Omnia haecce in
sententiam me adducunt, antiquam in parricidas scriptam
poenam vividefossionem fuisse, non culleum; nec me
moveret CARPZOVII auctoritas, quippe qui, ut omnes no-
runt, in id semper intentus erat, ut praxin juris Roma-
ni per Germaniam stabiliret; quo factum, ut haud pauca
momenta absque solido probationis fundamento doceret,
deceptus multoties constitutionibus Electoralibus Saxoni-
cis, in quas contra patrias leges multa ex jure Romano
migrarunt.

§. IV.

Poenam vividefossionis & stipitis per medium ho-
minem adactionis constitutione sua aboluit CAROLUS V.
illique substituit submerfionem in aquis, in locis mari aut
flumini vicinis. Rationem statim addit, quoniam nempe
verendum, ne adeo gravis poena, qualis erat vividefossio,
delinquentem in desperationem abigat. Laudandus om-
nino legislator, nam, crimina licet atrocia atrocissimis
poenis

k) l. c. ad art. CLXIV. p. 592.

poenis vindicanda sint, semper tamen attendendum est, poenam non solum ad vindictam publicam dictari, sed etiam ad correctionem rei aut saltem ejus poenitentiam coram supremo actionum humanarum iudice respici debere, hinc a poena abstinendum, quae condemnatum in furorem rapiat. Sed, quod non immerito CAROLO V. vitio vertitur, iudicem in suspenso relinquit, quamnam poenam statuat in matrem infansem necantem in locis a mari aut flumine remotis; iudicis prudentiae illud reliquisse videtur, quo modo poenam in homicidas scriptam, quae ex ipsius Constitutione in latrones & assassinos est rota, in alios perrixam necantes gladius ¹⁾, in matre infanticida exasperet. Periculosum enim semper est, iudici relinquere, quae non sunt sui officii; hinc &, uti videtur, effectum, ut Carolus V. adderet, sententiam esse ferendam ex consilio & assistentibus Jctis. Illud denique monendum, legislatorem Germanum non in omnibus casibus derogasse poenae vividefossionis & stipitis per medium hominem adactionis. Permittit illam, ubi frequens infanticidii delictum, major ut timor injiciatur nefandum tale crimen admittitur. Sed & hic trepidantem & ab asperri- ma hac poena abhorrentem deprehendimus Carolum, cum statim addat, loco ejus infanticidam aquis submer- gendam, antequam supplicio detur, candidis forcipibus esse impetendam.

¹⁾ C. C. C. art. CXXXVII.

§. V.

Poenam hucusque expositam in matre infanticida locum habere, ipsa legis verba probant: sed occasione ejus interpretes varias moverunt quaestiones, quas & hic tangere necessarium duco. Prima illa est, an eadem poena afficienda mater filium ex illegitimo coitu natum occidens? Affirmando rem decidere nullus dubito; praxis enim Germaniae principium, quod ratione juris Romani probavimus *m*), ubicunque natura spectatur & sanguis, ibi naturales legitimis aequari, non respuit.

§. VI.

Secundo patrem filium suum necantem eadem poena submerfionis esse afficiendum, nullum dubium superest; quamvis enim lex de matre tantum loquatur, illud tamen verissimum est, eadem vincula sanguinis patrem filio ex se procreato adligare, quae matrem; hinc ex generali regula, ubi eadem est ratio legis, ibi eadem est ejus dispositio, recte illa ad patrem applicatur. Sed an solus pater legitimus ea teneatur; an vero et illi, qui ex illicito ac damnato coitu natos interficiunt, eodem modo plectendi sint, disputant Doctores. Quae hac occasione circa mitigandam, praecipue ratione caedis liberorum adulterinorum & incestuosorum, poenam afferuntur, minime mihi cum lege concordare videntur, nam damnata a legibus liberorum procreatio officia patris

m) Dissert. de Parricidio §. V. not. *n*) pag. 7.

naturalia non minuit, licet civiles effectus adimat. Illud tamen non nego, saepius poenam ex innata iudici in delinquentes misericordia mitiorem dictatam fuisse, quam quae legibus erat praescripta. Unicam ex ipsa legis ratione admittendam esse puto exceptionem in casu, ubi non satis certo constat, interfectorem esse patrem illegitimi ab ipso occisi; qualem satis lepidum affert BOEHMERUS *n*). In tali poenae homicidii ordinariae locum esse existimo.

§. VII.

Denique avum & aviam aliosque ascendentes unum ex descendentibus occidentes poena eadem, quae patri & matri dictatur, maciandos esse, nemo facile negabit; jura quippe sanguinis non in primo gradu persistunt, sed merito extenduntur ad eos, a quibus originem ducimus sive mediate sive immediate; ac infantum & liberorum nomine veniunt non modo filii filiaeque, sed & nepotes & neptes ulteriorumque graduum descendentes.

§. VIII.

Haec de poena lege criminali Germanica in infanticidium statuta. Ea vero rarius hodie utimur, sed ei rota plerumque substituitur, in locis inprimis a mari aut flumine remotis. Adfunt & exempla, ubi species quaedam poenae cullei fuit adhibita; at non scacco e corio com-

m) *Observat.* ad CARPZOV. P. I. qu. 9. obs. I.

fecto, sed linteo infuti rei, qui tamdiu suppressus, donec suffocatus esset delinquens. Verum haec me non movent, ut poenam cullei per Germaniam usitatam credam, linteus enim sacculus potius rationem submersionis demonstrat, quam usum poenae legis Pompejæ, præcipue cum illud certissimum sit, feralem comitatum extra Saxoniam non addi o).

§. IX.

Unicum addimus. Supra diximus, patriam urbem in criminalibus sequi NEMESIN CAROLINAM; exceptio est in infanticidio, ob quod mater ex Edicto Henrici II. a 1556. mense Februario edito punitur, quod &, ut ab immuni hocce delicto arceantur matres, singulis trimestribus in ecclesiis a parochis publicatur.

§. X.

Infanticidio ex ratione legis superius adducta similis est caedes ascendentium a descendantibus admessa; hinc & eadem poena plectenda est, quamvis verba legis de infanticidio solum loquantur. Sed dubii haerent interpretes, an in eundem censum veniant focerum, focrum, vitricum aut novercam necantes. Asperrimæ necem sanguine junctorum vindicanti poenæ in talibus casibus locum esse, minime probari posse autumo; in iis enim

o) In poena parricidii animalia adhibenda, sed loco summiæ selem, præcipit *Constitutio Electoralis Saxonica* 3. Part. 4.

ratio legis cessat. Sed ordinariam homicidii poenam exasperandam esse, probant verba CONSTITUTIONIS CRIMINALIS CAROLINAE *p*) superius adducta. Illud enim mihi persuadere haud possum, sub terminis *nahend gesippen Freunden* cognatos tantum intelligi, affines excludi. Vocem *Sipp*schafft aevo Carolino consanguinitatem & affinitatem promiscue denotare, testis est ipse CAROLUS *q*) de poena illiciti cum affine coitus praecipiens, en ipsius verba: *Estraff der Unkeuschheit mit nahende gesippen Freunden. Item so eyner Unkeuschheit mit seiner Stiefftochter, mit seines Sums Eheweib, oder mit seiner Stieffmutter treibt, inn solchen unnd noch nehern Sippsschaften soll die Estraff ic. ic.*

§. XI.

Mariticideum & uxoricidium inter parricidia referenda esse, nemo ullus inficias ibit, vincula enim, quae jungunt maritum & uxorem, tam arcta habentur, ut haud raro pietati parentibus debitae praeferantur. Sed ex eadem ratione falso concluditur, si poena in infanticidium scripta, quam & in caedem ascendentium statuendam monuimus, extenditur ad uxoricidium aut mariticideum. Solam homicidii poenam ordinariam cum exasperatione quadam distitit CAROLUS *r*). Hoc & per Germaniam praxi esse receptum testantur praejudicia a J. HENN. BOEHMERO *s*) allata.

p) Art. CXXXVII.

q) C. C. C. art. CXVII.

r) C. C. C. art. CXXXVII.

s) Consult. & Decis. Tom. II. conf. MCLXXXVII.

§. XII.

Eadem principia, quae modo ex Criminali Constitutione circa caedem uxoris & mariti attulimus, applicanda quoque veniunt in puniendis iis, qui fratrem sororem aliosque collaterales aut affines interficiunt; ac illi ordinaria homicidii poena secundum gradum cognationis & affinitatis, rite inspectis & reliquis circumstantiis, quae crimen comitantur, exasperata plectuntur ¹⁾. Exasperatio haec plerumque consistit in eo, ut condemnatus, antequam ultimo supplicio afficiatur, candente forcipe prehendatur, aut trahae impositus ad locum supplicii trahatur.

§. XIII.

Quo modo parricidium absque proposito commissum puniendum sit, cum ipsa lex nihil determinet, controvertunt inter se Doctores. Unica regula quaestionem certo determinari posse, haud credo, sed rite perpendendum esse quemvis in iudicio obvium casum, & ex circumstantiis iudicium ferendum puto. Innuunt hoc verba NEMEOS CAROLINÆ ²⁾, cum de expositione liberorum a matre commissâ sequentia statuit: Item so ein Weib ire Kind, umb das sie das abkumm von jr legt, unnd das Kind wirt funden unnd ernert dieselbig Mutter soll, wo sie des überwunden unnd bedretten wirt, nach Gelegenheit der Sach unnd radt der verstendigen gestrafft

¹⁾ C. C. C. art. CXXXVII.

²⁾ Art. CXXXII.

werden, Stürb aber das Kind von solchem Sinslegen, so soll man die Mutter, nach Gelegenheyt des geuerlichen Sinslegens am Leib oder Leben straffen. Illud vero certissimum, ordinariam parricidii poenam, si delictum absque proposito necandi admissum fuit, non obtinere.

§. XIV.

Cessat dein ordinaria parricidii poena, si de corpore delicti non constat; non enim sufficit sola delinquentis confessio, oportet ut iudici certo constet de corpore delicti, quod in huiusmodi delicto per inspectionem ipsius necati efficitur. Si itaque haec haberi nequit, tunc caute versetur iudex in decernenda poena, quamvis praeter confessionem delinquentis aliae adhuc concurrant circumstantiae ac praesumptiones.

§. XV.

Denique dubii sunt juris Criminalis Doctores in definienda poena parricidii, quod in conatu perstitit. Sermo hic non est de ausu, qui nondum in actus externos proripuit, sed tantum de eo, quem impius actus comitatur. In diversa abeunt interpretes, ipse enim legislator nihil praecise determinat. Alii *v*) hoc in casu capitalem poenam plane exulant, alii *x*) eam quidem admittunt,

v) BERGER *Elect. Crim. Supplem.* obs. 123.

x) BRUNNEMANN *de Processu*

Inquisit. cap. IX. n. 75. FROELICH *Comment.* ad C. C. C. Tract. II. L. II. T. XI. n. 12.

sed iudices ad mitiorem coërcitionem remittendos censent, sicque verbis tantum, non ipsa re a prioribus differunt. Alii γ) tantum in casu, ubi irreparabile damnum conatu illatum fuit, capitalem poenam permittunt illudque probant ex textu in CONSTITUTIONE CRIMINALI CAROLINA 2) obvio, ubi legislator sequentia edicit: Item so sich jemand eyner Mißethatt mit etlichen scheinlichen Werken, die zu Volnbringung der Mißethatt dienstlich sein mögen, understeht, unnd doch an Volnbringung derselben Mißethatt durch andere Mittel, wider seinen Willen verhindert würde, solcher böser Will, darauß etlich Werk, als obsteht volgen, ist peinlich zu straffen, aber inn eynem Fall herter dann inn dem andern angesehen Gelegenheit und Gestalt der Sach, darun sollen solcher Straff halben die Urtheiler, wie hernach steht, rads pflegen, wie die an Leib oder Leben zu thun gebürt. Rem curatius mihi explicasse videtur BOEHMERUS a) distinguendo inter attentatum parricidium proprium, id est in linea recta commissum, & improprium contra collaterales & affines. Posterius a rigore legis eximit, exemplo CAROLI V. qui in parricidio perfecto distinctis locis idem discrimen admittit. In priori iterum duos casus ponit, si in actu remotiori subsistit conamen poenam extra-

γ) CARPZOV. *Prax. Crimin. P.*
I. qu. XVII. n. 21 & 23. LEYSER
Medit. ad ffas Spec. DCX mediet.
14.

2) Art. CLXXVII.
a) *Observat. ad CARPZOV. P.I.*
qu. 17. obf. 1.

extraordinariam, corporalem tamen, dictandam suadet; si vero ad proximum processit, ita ut facto cohibitum fuerit & non a reo steterit, quo minus illud consummaret, capitali poenae locum esse autumat.

§. XVI.

In Gallia nulla extat lex specialis in parricidium scripta, si exceperis Edictum Henrici II. Regis mense Februario a. 1556. de crimine Infanticidii promulgatum; in reliquis parricidii speciebus suprema Regni tribunalia poenam homicidii ordinariam dicunt, sed exasperatam. Illorum, ut vocant, Arresta in similibus speciebus pro norma habentur & constituunt, quod vulgo appellamus *Jurisprudence des Arrêts*. Solam hanc omnem paginam facere, si de poena in parricidam statuenda quaestio est, uno ore testantur juris criminalis Gallici interpretes *b)*. Ex arrestis itaque eruenda poena.

§. XVII.

Infanticidium a matre commissum ex adducto Henrici II. edicto *c)*, quod declaratione sua d. d. 25. Februarii 1708. denuo stabilivit Ludovicus XIV. *d)* ultimo supplicio punitur; sed speciem poenae ex aggravantibus circumstantiis definiendam judici reliquit legislator. Regulariter

b) VOUGLANS *Loix criminelles de France* Liv. III. Tit. III. §. II. n. IV. & in *Traité des crimes & de leurs peines* Tit. IV. ch. IV.

c) Exhibet illud VOUGLANS *Loix criminelles de France* l. c. pag. 179.

d) Vid. VOUGLANS l. c. p. 180.

poena gladii obtinet, cum in genere ex praxi Galliae poena rotae in foeminis non adhibeatur e).

§. XVIII.

In statuenda poena caedis in ascendentes commissae uniformia sunt Galliae Tribunalium arresta f); reo nempe praevia deprecatione ecclesiastica, pugnus praeciditur, dein is trurifragio vivus punitur, cadaver rogo impositum comburitur & cineres disperguntur. Adfunt & exempla, in quibus ob atroces circumstantias, quae crimen comitabantur, vivicomburium dictatum fuit g); quod praecipue in foeminis usurpatur, quae, uti mox monuimus, rotae poena non afficiuntur.

§. XIX.

Praeter capitalem poenam parricidae non modo libere de bonis suis disponere nequeunt h), quamvis & adfunt exempla in contrarium i), sed & a successione eorum, quibus vitam abstulerunt, arcentur k), imo vindicta nefandi hujus criminis adeo nonnunquam fuit extensa, ut

e) Vid. VOUGLANS l. c. L. II. Tit. IV. §. III. n. III. pag. 57.

f) DENISART art. *Parricide*, REPERTOIRE UNIVERSEL DE JURISPRUDENCE Tom. XLIV, art. *Parricide*.

g) BRILLON *Dict. des Arrêts* art. *Parricide*.

h) Arrêt du 25 Juin 1619. apud BRILLON l. c.

i) Arrêt du 5 Fevrier 1665. apud EUND.

k) Arrêt du 12 Aout 1659. *IBID*.

filii parricidae a successione avi excluderentur *l)*; sed nimis hic rigor in innocentem dein abolitus fuit *m)*.

§. XX.

Attentati quoque parricidii poenam gravissimam esse in Gallia, & capitalem, loquuntur auctores & sententiae, sed in illo omnes circumstantiae rite sunt perpendendae, quae nonnunquam poenam mitigari suadent; quale exemplum affert PAPON *n)* Advocati matrem suam verberibus laceffentis.

§. XXI.

Denique moneo, in Gallia poenam parricidii non omni suo rigore olim adhibitam fuisse in mariticidio, uxoricidio, fratricidio, fororicidio reliquorumque collateralium & affinium; sed talium criminum rei ordinaria homicidii poena fuisse punitos. Sed recentiora praedicta *o)* extant, quae mariti, uxoris, foci & focius interfectores eadem, quam supra definivimus, poena affecerunt.

l) Arrêt du 12 Mai 1655. apud EUND.

m) Arrêt du 4 Mai 1723. apud EUND. & FERRIERE *Dictionn. de Droit art. Parricide.*

n) Recueil d'Arrêts notables L.

XXII. Tit. 4. conf. & Arrest. ult. Junii 1615. pronunciatum apud BRILLON l. c.

o) Repertoire universel de Jurisprudence l. c.

THESES MISCELLÆ.

I.

Doctōri juris, 25 annis minori, concedenda est restitutio in integrum.

II.

Bonae fidei possessor naturales & industriales fructus percipiendo suos facit.

III.

Scriptura ad contractus emphyteutici essentiam non requiritur.

IV.

Foeminae in codicillis nec Romano nec hodierno jure testes esse possunt.

V.

Filius familias fideicommissō grayatus Jure Romano legitimam tantum, jure vero Canonico legitimam & Trebellianicam deducit.

VI.

Qui ex errore juris indebitum solvit, solum jure meritoque repetit.

VII.

L. 8. Cod. de Revocand. Donat. male restringitur ad patronum liberto inter vivos donantem.

VIII.

L. 2. Cod. de Rescind. Vendit. ad emptorem extendenda est.

IX.

Tutor ob culpam latam remotus non fit infamis.

X.

Debitor exceptionem non numeratae pecuniae post biennium opponere nequit.

Straßburg, Diss., 1776-33

ULB Halle

005 359 813

3

ARRICIDII

506

GERMANICAS

1783, 7

ICAS

ORUM ORDINE,

NTIA

14

OCTORIS

UENDI

MDCCLXXXIII

VEILER

ENSIS.

RATI

II, Universitatis Typogr.